

نمک

رت دادسون

نمک در سرتاسر کتاب مقدس حضور دارد و مردم اغلب آن را با توانایی اش در خوش طعم کردن غذاهایی که بدون آن بی مزه خواهند بود، می شناسند. نمک، همچنین، به عنوان عاملی شناخته شده برای حفظ مواد غذایی و ابزاری برای تصفیه به کار می رفته است. برای مثال، آلیشع نمک را برای درمان چشمه‌ی آب به کار برد تا ناخالصی‌های موجود در آن را از بین ببرد (دوم پادشاهان ۲: ۲۰-۲۱). همچنین، حزقیال به رسمی اشاره کرده که طبق آن نوزادان را با نمک می مالیدند تا از عفونت جلوگیری شود (حزقیال ۱۶: ۴). در دوران باستان، نمک به شدت با ارزش بود و مردم به طور اقتصادی و بادقت از آن استفاده می کردند. این خصوصیات متنوع نمک به عنوان یک ماده با ارزش، تقویت کننده طعم، نگهدارنده، و ماده تصفیه کننده، وظایف مختلفی را در قسمت‌های مختلفی که این ماده به کار رفته است، به آن می بخشد.

اولین اشاره در کتاب مقدس به نمک به عنوان یک عنصر سازنده در خروج ۳۰: ۳۵ آمده است. عطاری که بخور برای مذبح می ساخت، ادویه‌های شیرین را با کندر ترکیب کرد و این مخلوط را با نمک چاشنی داد. از آنجایی که این بخور برای مصرف نبود، نمک افزودنی به عنوان طعم دهنده به حساب نمی آمد؛ اما، نمادی از پاکی و حفاظت محسوب می شد. بخوری که از مذبح به سوی آسمان بالا می رفت، نمادی از دعا بود (مزامیر ۱۴۱: ۲؛ لوقا ۱: ۱۰؛ مکاشفه ۵: ۸). نمک اضافه شده به مخلوط، به اسرائیل یادآوری می کرد که زمانی که کاهن این بخور را بر روی مذبح می سوزاند، دعا‌های آنها نزد خداوند خالص و فراموش نشدنی است. ما به عنوان مسیحیان به نام عیسی دعا می کنیم تا همه‌ی مزیت و ارزش قربانی کفاره‌ی او، دعا‌های ما را پاک سازد. ما همچنین با این اطمینان دعا می کنیم که خداوند هرگز آنچه را که دعا می کنیم، فراموش نمی کند (مزامیر ۳۸: ۹؛ مکاشفه ۸: ۳-۴).

علاوه بر بخور، موسی به اسرائیلیان دستور داد که هدیه‌ی آردی خود را به نمک، نمکین کنند، که او آن را «نمک عهد خدای خود» نامید (لاویان ۲: ۱۳). عبارات مشابهی در کتاب اعداد نیز وجود دارد. هدایای مقدسی که قوم خدا به او تقدیم کردند، به عنوان یک قانون دائمی به کاهنان و خانواده‌هایشان تعلق داشت. این «عهد نمک تا به ابد خواهد بود» (اعداد ۱۸: ۱۹). عبارت مشابهی در دوم تواریخ ۱۳: ۵ آمده است، جایی که سلطنتی را که خداوند به داوود وعده داده بود، "با عهد نمکین تا به ابد داده است" و برای همیشه دوام می آورد. از آنجایی که کاهنان بخشی از هدیه‌ی آردی را می خوردند (لاویان ۶: ۱۶)، ممکن است از نمک برای چاشنی آن استفاده شده باشد.

با این حال، منظور موسی از "عهد نمک" چه بود؟ برخی مفسران حدس زده اند که نمک به عنوان یکی از اجزای وعده غذایی عهد به کار رفته است. پس از رسیدن به توافق، طرفین عهد با به اشتراک گذاشتن یک وعده غذایی، مراسم خود را جشن می گرفتند. از آنجا که نمک گران بها بود، فرد تنها آن را با کسی که به او اعتماد کامل داشت تقسیم می کرد تا ارزش قائل شدن به پیوندشان

را نشان دهد. هرچند که نمک ممکن است بخشی از وعده‌های غذایی عهد بوده باشد، هیچ شاهد مستقیمی در کتاب مقدس وجود ندارد که این امر را تایید کند.

در سه مورد اشاره به «نمک عهد» یا «عهد نمک»، اصطلاح «نمک» عهد را توصیف یا توضیح می‌دهد. به عبارت دیگر، این یک عهد «نمکین» یا عهدی بود که با نمک مشخص می‌شد. باز هم، ویژگی‌های پاک‌ی و حفاظت در رأس قرار می‌گیرند. این عهدی اصیل و واقعی بود؛ زیرا خدا آن را به قوم خود عطا کرد. همچنین ابدی است. یک عهد نمک که به خوبی حفظ شده، تا به ابد باقی می‌ماند (اعداد ۱۸: ۱۹؛ دوم تواریخ ۱۳: ۵).

در عهد جدید، خداوند عیسی از شاگردان خود خواست که «در خود نمک بدارید» (مرقس ۹: ۵۰). این توصیه در پایان هشدارهای مختلفی درباره گناه و وسوسه مطرح می‌شود که با یادآوری جدی به پایان می‌رسد، روز داوری در آینده وجود دارد که «هر کس به آتش، نمکین خواهد شد» (مرقس ۹: ۴۹). پیروان مسیح بنابراین باید ویژگی‌های خوب نمک را داشته باشند و نگذارند که از بین بروند (مرقس ۹: ۵۰). آتش داوری خداوند جهان را نمک می‌زند و پاک می‌کند؛ بنابراین ایمان‌داران باید از طریق شهادت مسیح‌وار خود، نفوذی پاک‌کننده در جهان داشته باشند. پس از آن، ایمان‌داران نمک زمین هستند (متی ۵: ۱۳).

بخش مهمی از تقدیس ما به گفتارمان مربوط می‌شود. سخنان ما باید خوشایند و فیض بخش و «اصلاح شده به نمک» باشد (کولسیان ۴: ۶). با این تذکر، پولس بر توانایی نمک در طعم بخشیدن تأکید می‌کند. گفتار خوشایند، حقیقت را به شکلی دلنشین ارائه می‌دهد. سخنانی که با نمک چاشنی شده‌اند، هرگز به حقیقت خیانت نمی‌کنند؛ چرا که آنها خلوص انجیل را حفظ و بازتاب می‌دهند، اما نیازی به این نیست که خشن، تند، و یا نامهربان باشند.

نمک جزء لاینفک زندگی روزمره ما است، اما شاید به ندرت در مورد آن تعمق کنیم. اما، زمانی که در کلام خداوند تأمل می‌کنیم، اهمیت بی‌بدیلی را که در هر دو عهد ایفا می‌کند و چالشی که پیش روی ما می‌گذارد تا به مقدسانی مورد پسند بدل شویم، آشکار می‌شود.

این مقاله در مجله [تیبیل تاک](#) منتشر شده است.

دکتر رت پی. دادسون، کشیش ارشد کلیسای مشایخی فیض در هادسون، اوهایو است. او نویسنده چندین کتاب از جمله «راهپیمایی به سوی صهیون» و «با پیروزی مقتدر» است.